

træde frem med Modforslag." — „Altsaa“, vedbliver Konseilspræsidenten, „havde vi gjort Alt det, som det ærede Medlem saaledes opstiller, saa kunde Stænderne dog alligevel efter hans Mening ikke gaae ind derpaa, nei! men saa kunde de komme med deres Forslag. Det forekommer mig, at denne Mand var yderst forsigtig i ikke at indbrømme Heelstatsforfatningen for Meget; han havde stillet sit Forslag saa forsigtigt som muligt for at vinde Tilslutning for sin Idee; han havde forlangt, at Regjeringsystemet i Slesvig aldeles skulde forandres, at Valgloven til Rigsraadet aldeles skulde omannes, og dog gaaer han ikke videre end at sige til os: Naar Alt dette er skeet, saa kunne I vente, at vi ville komme med vore Forslag; nu kunne vi det ikke. Og, mine Herrer! hvor mange Stemmer troe De, at dette Forslag fik paa Grund af, at det dog havde en Duft af Heelstaten? een Stemme, og det var Forslagsstillerens egen. Saaledes er den holsteenske Stænderforsamlings Stilling til en konstitutionel Heelstatsforfatning. Det kan ikke nytte, at vi gaae i Drømme og bilde os ind, at det forholder sig ganske anderledes; den virkelige politiske Stilling er, jeg gjentager det, saaledes, at man har maattet hæve Fællesforfatningen for Holsteens Vedkommende, at man forlanger, at der skal indføres en ny, at man knytter Indførelsen af denne til de holsteenske Stænders Samtykke, og at de holsteenske Stænder ere stemte saaledes med Hensyn til en konstitutionel Fællesforfatning, som jeg nu har havt den Ære at oplæse Dem om. Jeg troer derfor, at det, som Sagerne for Tiden staae, er upraktisk at tænke paa Opretholdelsen af en konstitutionel Heelstatsforfatning“. Dette var Konseilspræsidentens Ord, og jeg beder bemærket, at det her saa tydeligt og klart er udtalt, at den konstitutionelle Heelstat er en Umulighed. — Vi ville erindre, at, hvad der gav os Mod til at gaae Veien og gjøre Forsøget, var den Udtalelse af en Mand, som i dette Dieblit er tilstede her i Salen: „at, hvis den konstitutionelle Heelstat er en Umulighed, er selve Heelstaten en Umulighed.“ Det er af den nuværende Konseilspræsident i de af mig oplæste Ord sagt, at den er en Umulighed, og tydeligt og klart fremstillet. Nu spør-

ger jeg: Have Forholdene siden den 4de Mai ifjor forandret sig saaledes, at der nu er mere Sandshylighed for, at den konstitutionelle Heelstat er en Mulighed? Jeg veed ikke, om det er gaaet de Herrer som mig. Jeg er ved hele dette Forhold kommen til at tænke paa en gammel Anekdot om Skolemesteren, der kastede sin Huc paa Gulvet, og sagde til Drengen: „Tager Du den op, faaer Du Prygl, og tager Du den ikke op, faaer Du ogsaa Prygl.“ Jeg har altid syntes, at det var en fortvilet Stilling for den stakkels Dreng, og det er bestandig forekommet mig, at den eneste Maade, hvorpaa han kunde opnaae at faae Prygl, i det Mindste de færreste Prygl, var: at han forsøgte at prygle Skolemesteren! Men er vor Stilling dog i dette Dieblit ikke den selv samme? Har ikke det tydske Forbund sagt til os: „Her lægger jeg Eders Heelstatsforfatning, lade I den ligge, faae I Prygl, og tage I den op uden Samtykke af de holsteenske Stænder — der vel at mærke ikke ville give noget Samtykke — faae I ogsaa Prygl?“ Have vi nogen anden Udvei end at flaae fra os? Jeg kan ikke see nogen anden. Jeg siger med den ærede Konseilspræsident: Det kan ikke hjælpe, at vi gaae i Drømme, vi skulle see paa de virkelige Forhold. — Og dog var der en Udvei. Det er udtalt høit og tydeligt af de holsteenske Stæder, at den eneste Maade, hvorpaa de vilde forhandle med os, er: at vi ville gaae ind paa et Slesvigholsteen! — Og endelig, hvad kunne vi søge i Europa? Hvad have de saakaldte vensfabelige Magter sagt? De have sagt: Saalænge Striden drier sig om de holsteenske Forfatningsforhold, saalænge den bliver paa Gebetet imellem Holsteen og Forbundet, saa ville vi ikke blande os deri, saa ansee vi det for et reent tydt Spørgsmaal. Det er jo altsaa netop det Fortvibede, at istedetfor, at Overenskomsten fra 1851—52 skulde være vort bedste statsretlige Værn, ere de blevne den Snare, hvori vore Sager ere blevne indviklede, og at hele Europa staaer og siger: Saalænge I flaae paa dette Punkt, kunne vi ikke blande os deri. Er den sande Stilling dog ikke den: at Forbundet truer os, hvis vi ikke flasse en Heelstatsforfatning tilveie med de holsteenske Stænders Samtykke, og at disse